

E. Vilmos Izraeli Barátnője

Ő Ráhel, egy régi kedvesem, akivel Izraelben [Azaz: az akkor még brit mandátum alatt álló Palesztinában. -- A szerk.] ismerkedtem meg. 1947. augusztustól 1950 őszéig voltam ott, és ennek az időnek egy részét egy Kvucat Mecuva nevű helyen töltöttem. Itt ismerkedtem meg Ráhellel. A kvucá olyan, mint a kibuc. Ez egy háromszáz körüli kibuc volt, lakott benne hatvan-hetven magyar, a többiek németek voltak. Nekem nagyon tetszett a kvucá. Ott tulajdonképpen az embernek tényleg - mint, ahogy halljuk -- minden szükségletéről gondoskodtak. Jött a suszter, méretet vett a cipőről, méretet vett a ruháról, a lányok jártak körbe, és a rendetlen fiúknak az ágy alá bedobott zokniit összeszedték. Mindenkinek volt egy fachja, oda be volt rakva a tiszta ruha, meg kiazsúrozva az atlétatrikója. A munkakörökben választani lehetett. Én körülbelül egy évig-másfél évig végeztem védelmi munkákat. Víz nem volt, mert ez egy hegy. És volt mellette egy vádi, egy szoros, ott fúrtak vizet, és egy vezetéket fölvezettünk. De addig, amíg az nem volt kész, lajtkocsival hordtuk fel a vizet a kvucára. Annak a biztosítása volt sokáig az én egyik feladatom. A lépcsőn ültem, oda voltam szíjazva, és volt egy puskám. De ez a puska -- isten bizony -- fából volt. Csak azt a célt szolgálta, hogy lássák a gyilkosjelöltek, hogy védve van a létesítmény, de valójában nem tudtam volna megvédeni magunkat. Egy ilyen kamu dolog volt, de mivel úgy tudták, hogy fegyveres védelem van, nem bántották a kocsit. A kibucban voltam, amikor az első háborús összeütközések voltak azon a vidéken, 1947. áprilistól körülbelül 1948 végéig. Amikor jött az ENSZ-határozat Izrael államról [lásd: Izrael állam megalakulása], kivonultak az angolok, repülőre szálltak, és elmentek. Nem volt az egy békés korszak, akkor voltak a Beginék, Irgun Cvai Leumi, ezek ilyen terrorista egységek, akik állandóan azt csinálták, amit ma is csinálnak, oda-vissza. Amikor elkezdődtek komolyabban a harcok, akkor volt egy hat hónapos körbezárás, és el voltunk szigetelve a zsidó államtól, mindenki, aki megpróbált átmenni, odaveszett. Mivel hegyen volt a falu, az arabok könnyen körbe tudtak zárni bennünket, és attól kezdve sok mindent nem tudtunk már úgy megoldani, ahogy azelőtt volt. A fodrászatot például azelőtt úgy intéztük, hogy a 12 kilométerre levő városból kijött hozzánk a fodrász. Miután erre már nem volt lehetőség, repülőről dobtak le nekünk egy fodrászfelszerelést, csak éppen nem volt senki, aki óhajtotta volna ezt a feladatot. Én lettem aztán az a bátor gyerek, aki mégis elvállalta. Egy másik olyan feladatom, amit a szükség kényszerített ki, az ítélet-végrehajtás volt. Tízezer tyúkot három hét alatt le kellett vágni, mert

elfogyott a táplálékuk, utánpótlás nem volt, nem tudtuk tovább tartani őket. Fagyasztásra viszont volt lehetőségünk, aztán én lettem a végrehajtója ennek az ítéletnek, a tyúkfarm kivégzésének. Akkor annyi csirkénk volt, hogy a kutya is megutálta csirkehúst. Ez az eset 1948 elején történhetett, és utána már nem sokáig voltam a kibucban, a bátyámmal együtt önként jelentkezünk katonának. Libanonnál örökös hadi cselekmények voltak, mi pedig a libanoni határnál voltunk, és akkor csatlakoztunk a Haganához. Én elsősegélynyújtó voltam, elég veszélyes foglalkozás. Aztán egyszer csak elfelejtettünk visszamenni.